

Nagy Kriszta

Szivárvány

Nem mozdulok. Megkövültem vagy megfagytam. A nyakamig húzott paplan alól csak a jobb kezem lóg ki. Tű fölött ragtapasz. A plafont nézem tegnap óta. Végtelen ideje. A világ fekete, fehér és szürke. Nem mozdulok. Ha kérdeznak, nem válaszolok. Nem tudják, ki vagyok. Azonosnak vélnek a plasztikkártyáimmal, de azok nem én vagyok. Ki vagyok? Én nem vagyok.

Aludnék, de nem csukom le a szemem. Nem félek. Nincs hozzá kedvem. Nincs hozzá erőm.

Arcok hajolnak fölém. Ismeretlenek bámulnak fontoskodva a képembe. Azt hiszik, akkor majd válaszolok. Tévednek. Nem értenek. Mérgesek. Nem érdekel. Nincs mit mondanom. Kihúzzák a tűt a karomból. Ráhúzzák a paplant. Végre nem fázik. Hagyjanak békén. Legyen végre csend. Elfáradtam. Nézem a plafont.

Hallom Veron aggódó hangját. Az őszilés doboz koppan az éjjeliszekrényen. Próbálom mondani, hogy ne haragudjon. Próbálok ránézni. Képtelen vagyok megmozdulni. Képtelen vagyok megszólalni. Üres vagyok. Nézem a plafont.

Az újabb fehérköpenyes érkezését csak a szemem sarkából látom. Ő is faggatni próbál majd. Mindegy.

A fehérköpenyes nem kérdezet. Leül az ágyam szélére. Érzem, ahogy rezdül az ócska matrac, húzódik a paplan. Lecsúszik a kezemről. Megint fázik. Betakarja. Nem mozdul. Néz. Figyel. Nem látom, de tudom, hogy engem néz. Én meg a plafont. Végre nyugalom van.

– Nem álmos? – Kérdezi, és a hangjával együttérzés kúszik a dermedt ürességbe.

Nem engedem meg, hogy átjárjon. Biztos tudja, hogy álmos vagyok. Két napja nem alszom.

Most kezdi a vallatást. Ő se különb. Kérdezzen, essünk túl rajta. Úgysem válaszolok. Úgysem értené. Én se értem, hogy mi történt. Na, gyerünk, kérdezzen már, és hagyjon békén! Nem kérdez. Figyel. Talán a válaszra vár. Talán azt hiszi, hogy majd neki beszélek. Mind azt hiszik. Mind csalódnak. Mind feladják. A szavak meg feszítenek tovább, mint lufit a levegő.

– Aludnia kellene – mondja csendesén. – A gyógyszer, amit kapott, majd segít.

Kösz szépen. Ez a legegyszerűbb, persze. Üssük ki a hülyét, aztán csak megszólal. Akkor sem fogok. Képtelen vagyok. Arról, amiről nem lehet. Amiről nem szabad.

A fehérköpenyes még mindig néz. Érzem a bőrömön. Kezd zavarni, pedig azt hittem, hogy már soha semmi nem fog. Mit akar ezzel? Úgysem hiszem el, hogy tényleg segíteni akar. Ne áltassuk egymást. Rukkoljon elő végre azokkal a hülye kérdésekkel, aztán húzzon el maga is. Hagyjon magamra. Ahogy mindenki.

– Súlyos traumán esett át. Azért van itt, mert segítségre van szüksége. A legfontosabb most az, hogy tudjon pihenni, aludni.

A hangja csendes, mély és megnyugtató. Kedvem lenne hinni neki. Már nem hiszek senkinek. Gyerünk, doki, kapja elő a varázspálcát, suhintson kettőt, és legyen minden úgy, ahogy sosem volt. Ahogy lehetne. Ahogy lennie kellene.

Hallgatása szúrja a szememet. Égeti. Gyűlölöm, hogy könnyezni kezdek. Gyűlölöm, hogy nem látom a plafont. Gyűlölöm, hogy be kell csuknom a szememet. Harmincegy óra után. Most minden fekete. Megint. Nem akarok gondolkodni. Nem akarok arra gondolni. Miért nem érti ezt senki? Itt van még a fehérköpenyes? A matrac nem mozdult, lépteket se hallottam, úgyhogy itt kell lennie. És biztos engem figyel. Lassan nyitom ki a szemem. Lassan szegezem rá a tekintetemet. Most őt nézem, nem a plafont. Amíg nem faggat, nincs gond. Addig mindegy.

Nem faggat. Nem veszi elő a hülye kis tollát. Nem világít a szemembe. Csak figyel. Ő engem. Én őt. Egészen addig figyel, amíg minden tiltakozásom ellenére el nem alszom.

Reggel nincs tű, nincs infúzió. Reggel tejeskávé van és kifli.

Nem gondolhatták komolyan, hogy megeszem?! Nem gondolhatták komolyan, hogy megmozdulok?! Komolyan gondolták. Nem nézek rájuk. A plafont nézem. Megint. Ha nem iszom, nem eszem, akkor infúziót kell adniuk, közlik tárgyilagosan. Adjanak. Nekem mindegy. Csak ne faggassanak.

A fehéreköpenyes megint leül az ágyam szélére. Óvatosan betakarja a jéghideg, paplanra fektetett kezemet, amelyikbe a tűt szúrták. A paplan az államig húzva. Nézem a plafont.

– Éjjel aludt, ez jó hír. Kezdtünk aggódni – mondja csendesen.

Kezdek aggódni? Azok után, hogy három levél nyugtatót mostak ki a gyomromból? Az utolsó pillanatban. Kezdek aggódni, hogy nem alszom. Hát ez kurva jó. Meglep a düh. Hagyjon engem békén ez a fehéreköpenyes. De nem hagy. Beszélni kezd. Nem figyelek. Nem akarom hallani, amit mond. A hangja kellemes. A mondandója nem érdekel.

– Tegnap rám nézett. Nem nézne rám most is? – Kérdezi nyugodtan.

Nem. Nem néznék rá. Nem néznék senkire.

A negyedik napon mégis ránézek. A szemébe. Ami kék. Nem fehér, nem fekete, nem sötét, mint napok óta minden. Óceánkék.

Az ötödik napon elfordítom a fejem. Nem nagyon, épp csak annyira, hogy jobban lássam, ki ez a türelmes fehéreköpenyes. Nem értem, hogy mit akar. Nem értem, hogy miért küzd értem, ha én nem akarok magamért.

A hatodik napon megmozdítom a kezem. Akkor, amikor kettesben maradunk. Akkor, amikor már nagyon fázik. Mert nem takarta be, pedig eddig mindig. Már nincs tű. Valami műanyag vacak van helyette. A többiek feladták. Feladtak. Óvatosan próbálom behúzni a kezemet a paplan alá. Nem sikerül. Megszán, és betakarja. Nem mosolyog, de az arca már nem olyan merev. Talán az enyém sem.

A hetedik napon nem jön. Gyűlölöm, hogy csalódott vagyok. Gyűlölöm, hogy hiányzik. Megint a plafont nézem. Megint nem érdekel, hogy fázik-e a kezem.

A nyolcadik nap bukkan fel újra. A nyolcadik nap megint ott kezdjük, ahol az elsőt. Nem akarok ránézni. Nem akarok megmozdulni. Nem akarok semmit, csak nyugalmat. De ez a fehéreköpenyes nem hagy nyugton. Megint beszélni kezd. Megint nem kérdez. Pedig, ha kérdezne, az arcába fröcskölném az egészséget. Kihánytam magamból.

A harmadik héten kezdünk beszélgetni. Magáz. Évek óta nem beszélgettem senkivel, aki magázott volna. Ha magáz, távolságot tart. A távolság gondolata tetszik. Nem hiszem el, hogy Dr. Tófalvi Péter nem fog bántani, mégis beszélni kezdek. Múlt héten felültem. A paplan és a lábam a nyakamig húzva. Tegnap délben ettem is. Nem mondta, hogy egyek. Azt mondta, hogy gyorsabban gyógyulnék, ha nemcsak az infúziót kapnám. Gyorsabban. Gyógyulnék. Gyógyulnék? Még mindig hisz benne. Hisz bennem. Én még mindig nem. Neki próbálom elhinni. Úgyhogy beszélünk.

És végre elmondom, hogy mi történt. Hogy Máté beteg. Hogy Máté szeretett. Hogy Máté ellökött. Hogy Máté megcsalt. Többször is. Aztán visszajött. És akkor minden olyan jó volt. Akkor el tudtam hinni, hogy most máshogy lesz. Hogy tényleg csak engem szeret. Úgy igazán. Hogy mellettem van biztonságban. Hogy én úgy szeretem őt, ahogy senki. Ahogy az anyja se. Azt mondogatta, hogy hálás és boldog. Hinni akartam, hogy én is lehetek boldog. Mellette. Vele. Majd most. Most tényleg más lesz. Sosem lett.

Egyik este azt mondta, hogy vége. Megint. Utoljára.

Azon az estén maradt nyitva először a szemem. Azon az estén kezdtem bámulni a plafont, miután bevettem az előző héten felírt újabb adag nyugtatókat. Azon az estén hívott fel Veron, hogy hogy vagyok. Azon az estén hívta a mentőket, mert hallotta, hogy baj van. Még meg sem köszöntem neki. Sokáig nem is akartam. Már azt hiszem, hogy igen. Kétnaponta bejön. Kétnaponta ül az alacsony, fehér, műbőr széken. Kétnaponta nem kéri számon, hogy mit tettem. Kétnaponta erőt próbál önteni belém. Kétnaponta nem merem megkérdezni, hogy tud-e valamit Mátéről.

Veron még annyit se tud, mint a fehérköpenyes. Szégyelltem elmondani. A legjobb barátnőmnek. Akit lassan négy évtizede ismerek. Pedig tudom, hogy nem ítelt volna el.

Ahogy Dr. Tófalvi sem. Bántalmazó kapcsolat. Trauma. Amit én szenvedtem el. Én voltam az áldozat. Tud segíteni. Ha akarom. Akarom?

A szavak visszhangoznak a fejemben. Először nem is értem, hogy mire gondol. Próbálom nézni a plafont, de csak a képeket látom. Amikor bántott. És ez a nézőpont meglep. Nem értem. Máté szeretett. Szerettem. Én voltam az áldozat? Legszívesebben kirohannék a kórházból. A világból. Megmozdulni is képtelen vagyok. Kővé dermedten ülök. Lábam és a paplan a nyakamig húzva.

Délután lefektetnek. Megint. A fejüket csóválják. Megint. Bekötik az infúziót. Megint.

Dr. Tófalvi szavak nélkül is tudja a kérdésére a választ. Mégis rákérdez.

Nem mozdul a nyelvem. Bólintok. Akarom. Hogy segítsen. Megérteni.

A negyedik héten már nemcsak a doki szeme kék. A plafon már nemcsak szürke. Látom rajta az utcai lámpából ráeső sárgás fénypátszmákat. A paplanon felfedezek egy rózsaszínre mosott pecsétet. A tea barnás, az uborka zöld. Minél több szörnyűség ürül ki belőlem, annál színesebb a világ. Dr. Tófalvi egyszer azt mondta, hogy fogok én még énekelve táncolni a szivárvány alatt. Hinni akarok neki.

ÉZSIÁS ISTVÁN: Vasszobor II. – 1992

